

[Poul Møller.]

gange at omtale den tale, jeg holdt her i forrige uge, og næst efter at sige ham tak for det, vil jeg gerne gøre nogle korrigerende bemærkninger.

Det ærede medlem syntes, at jeg havde talt bombastisk. Det kan man jo ikke sige det ærede medlem gjorde her i dag i hvert fald, men det ærede medlem sagde, at jeg bombastisk bebudede, at det ærede medlem hr. Thestrup ville tale om besparelse.

Det ærede medlem kan se i Folketings-tidende spalte 1318, hvad jeg sagde:

„Det er naturligvis nødvendigt for overhovedet at skønne over, om vi kan klare denne statsfinansielle krise, at man ser på udgiftssiden. Det ærede medlem hr. Thestrup vil på mit partis vegne under finanslovdebatten beskæftige sig stærkt med dette spørgsmål.“

Jeg tror, man tør sige, at det ærede medlem hr. Thestrup i går i høj grad beskæftigede sig med udgiftssiden ved finanslovsforslaget. Jeg nævnte ikke ordet besparelse, overhovedet ikke, i den tale, som det ærede medlem kaldte bombastisk. Noget andet er, at jeg ønsker besparelse, men det gør det ærede medlem fremtidig også.

Det ærede medlem har derefter påkaldt min opmærksomhed ved at tale om, at jeg har talt om krise i samfundet. Som det fremgik af det citerede fortryk, har jeg talt om en statsfinansiell krise. Jeg mener faktisk, at vi befinder os i en statsfinansiell krise, når vi skal skaffe dækning, som vi ikke har, for et underskud på omkring ved 1½ milliard kr. Det kan godt være, der skal mere til, før det ærede medlem hr. Lysholt Hansen synes, der foreligger et kritisk problem, men jeg synes i høj grad, det er et kritisk problem.

Jeg ved meget vel, at man kan have en statsfinansiell krise, uden at samfundet i øvrigt befinder sig i en krisesituation, men jeg er sikker på, at hvis man ikke løser den statsfinansielle krise, kan man komme ud i en valutakrise og også i en regeringskrise,

og deraf vil det ærede medlem se, at ordet krise kan bruges på mange begreber.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg vil gerne til indledning gøre nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Damsgaard, der ikke var helt tilfreds med, hvad jeg sagde om indkomstudviklingen i det kommende år. Jeg kan forstå, at det ikke er muligt at tilfredsstille det ærede medlem, før jeg så at sige på kroner og øre har sagt, hvor meget der må blive tale om i lønforhøjelser ved overenskomstsituationen. Men en sådan besked kan jeg ikke give, og jeg tror heller ikke, det ærede medlem kan få en sådan besked af regeringen.

Med de bemærkninger, jeg har gjort tidligere i dag, og med de bemærkninger, der tidligere er fremsat af statsministeren, tror jeg vi har sagt tingene både så tydeligt, som det er muligt, og så tydeligt, som det er nødvendigt at sige dem. Hvis vi går så langt, som det ærede medlem vil have, synes jeg, det begynder at savne mening. At sige, at parterne på arbejdsmarkedet skal forhandle om tingene, så er vi jo derovre, hvor det, der må ligge for, er en slags ny helhedsløsning, og jeg ved ikke, om det er det, det ærede medlem sigter på; i så fald kunne det jo være rart at få lidt besked herom. Det kunne i denne forbindelse også være rart at få besked om, hvorledes denne helhedsløsning så skulle virke over for andre dele af befolkningen. Der synes jeg at det ærede medlem har været meget lidt oplysende.

Det ærede medlem mente ikke, at det overskud på statsbudgettet, som tilsigtede at inddrage en for stor efterspørgsel, havde noget med opsparing at gøre. Nu ved jeg ikke, om man så skarpt kan holde de forskellige former for overskud på et statsregnskab ude fra hinanden. Der synes at være almindelig enighed om, at det kan være nødvendigt af hensyn til valutastillingen, men jeg mener også, at i samme omfang som der bliver et overskud på statsregnskabet, og